

Hipòcrates, assassinat a Tortosa

El deteriorament imparabile del servei d'urologia al Verge de la Cinta

Josep Maria Beltran Subirats

Llicenciat en història i educador social. Regidor socialista a Roquetes

Una trucada del director del SETMANARI m'adverteix de la necessitat d'una versió resumida del meu article, el format sencer només és possible a l'edició digital donat el caràcter finit del paper. Sense treure-li ni un gram de raó, entenen la seva argumentació tècnica, procedeix a intentar-ho no sense abans avisar que el meu punt fort mai ha estat la capacitat de síntesi.

L'antiguitat clàssica és aquella època històrica de la qual totes les societats occidentals se'n senten hereves. El segle V a. de C., o segle de Pèricles, és conegut com el de la democràcia atenenca, com el de l'esplendor cultural i polític dels grecs. Hipòcrates (460-365 aC), fou un metge que revolucionà la medicina deixant de banda supersticions i administració de drogues per a poder centrar-se en el bon tracte als malalts. És a Hipòcrates a qui se li adjudica l'autoria del jurament hipocràtic, i és al compromís que adquireixen els sanitaris mitjançant aquest jurament al qual es refereix una part del meu article, sobretot el de la versió llarga.

Quan un traspassa la frontera de la cinquantena —molt traspassada—, l'experiència i els problemes de salut augmenten proporcionalment. En el meu cas, i servint d'exemple, fa més de quatre mesos una infecció a la pròstata va recordar-me que era mortal, fràgil i vulnerable. Després d'una primera anada al servei d'urgències i el retorn al cap d'una setmana, només en vaig poder sortir gràcies a un uròleg amic de la família que va rescatar-me quan la desesperació em conduïa directe a l'abisme. No vull ni pensar que haguera estat de mi havent d'esperar vuit mesos a la visita d'un uròleg, i més d'un any a les proves diagnòstiques; Joan Josep Carot ho havia explicat feia poques setmanes en aquest matèix setmanari (SETMANARI L'EBRE, núm. 1.182, 20/06/2025). És aquesta una crisi conjuntural o sistèmica de la nostra salut pública? Malauradament, tot porta a pensar

En 20 anys, amb 10.000 habitants més, s'ha passat de sis uròlegs a només tres

que estem en la segona de les opcions, estem davant d'un model de precarietat construït després d'anys i esforços del neoliberalisme més agressiu.

DUES DÈCADES I LES RESPECTIVES CRISIS. Recordeu la crisi econòmica de 2008-2012? Segurament molts no l'hem superat, ens ha estat molt difícil retornar als nivells de benestar previs al cataclisme econòmic. A Catalunya el sistema públic de salut fou devastat de manera implacable, "el govern dels millors" en fou l'artífex i Boi Ruiz, Josep Prat i Paco Sancho, els executors. Posteriorment, els anys de "processisme" i "llacisme" en certificarien la defunció. El Verge de la Cinta i el seu Servei d'Urologia passà de tenir sis uròlegs el 2005 a tenir-ne tres avui —amb una població a l'Ebre superior en 10.000 habitants—, un

Els responsables tècnics i polítics sempre han mirat cap a una altra banda

d'ells recentment homologat o habilitat pel Ministeri de Sanitat i els altres dos amb un full de serveis més que sospitós. Per a acabar-ho d'adobar, cap dels tres professionals que actualment exerceixen procedeixen de la formació reglada en la seva especialitat —MIR. Quan preguntes a què es deu aquesta manca d'especialistes i si la contractació de professionals sense l'especialitat és la manera, tothom acaba reconeixent la disfuncionalitat a la qual obliga un mercat laboral tensionat en excés.

Tampoc les inversions tecnològiques van sobreviure a la crisi: la tècnica robòtica mai va arribar a Tortosa, ni el volum de la inversió requerida ni les dependències hospitalàries ho feien possible. Sense uròlegs, sense residents —Urologia mai ha tingut residents a l'hospital perquè no es donen

les condicions—, sense inversions, sense promoció interna dels professionals, amb la generació d'un mal clima laboral que ho acabà contaminant tot, i amb uns responsables tècnics i polítics que, lluny de respondre a l'emergència, sempre acaben mirant a una altra banda.

Els intents per dotar la plaça de cap de Servei d'Urologia a partir de 2017, un cop jubilat l'antic responsable, fracassen. A la fi, allò que s'aconsegueix és rescabalar al Dr. Rodezno —prèviament havia marxat a exercir a l'Arnau de Vilanova— fins a finals del passat juliol quan presenta la dimissió i marxa a treballar a Canàries. El servei quedava arrasat, i d'aquí la urgència per poder homologar en l'especialitat un dels professionals que reforçés el servei a partir d'aquest mes d'agost. Davant d'aquest patatge, quina ha estat la resposta de Salut a l'emergència?

LA RESPOSTA. Permeteu-me dir en honor a la veritat que desconec si les respostes activades són les úniques, les possibles, les últimes o aleatòries i francament millora-

bles. El que sí que us puc dir és que són del tot insuficients en el curt termini, davant la urgència i la demanda existent.

Després de l'anunci sobre la derivació de les urgències d'urologia al Joan XXIII durant una setmana de juny, la gerent de l'ICS a l'Ebre, la Sra. Maria Ferré, sortí immediatament a anunciar el desplaçament des d'altres territoris d'un uròleg dos cops al mes. Aquest és un professional que treballa de diademes a diademes atenent la consulta, el quiròfan i les guàrdies. El seu salari mensual està proper als 5.000 € —sumant-hi desplaçament i dietes igual se superen—, d'aquí la provisionalitat de la mesura. També hi hem de sumar la incorporació del nou professional habilitat pel ministeri des d'aquest mes d'agost. Les altres mesures ja les hem d'incardinar en terminis més llunyans, són aquelles solucions que generen un consens total i transversal entre la comunitat sanitària de l'Ebre: nou hospital, estudis universitaris i, discriminació positiva en l'acció de govern cap a l'Ebre. Coincideixen també els i les professionals consultades en lamentar que veuen més propers el nou Trueta i el nou Joan XXIII que el nou hospital a Tortosa. Tant de bo s'equivoquin.

Els professionals veuen més a prop el nou Trueta o el nou Joan XXIII que un hospital nou a Tortosa

Ens trobem immersos en un model econòmic hegemònic que fa de la desigualtat i la inversió insuficient en els serveis públics les raons de la seva existència. És un model que segrega i exclou, un model que acaba desfermant un darwinisme social que treu el pitjor de cada individu per a no ser l'últim de la fila. Si us interessa i us motiva el debat us recomano la versió sencera d'este article a l'edició digital. A més a més, en el proper número donarem veu a una damnificada pel mal funcionament del Servei d'Urologia.